

Arrest

nr. 242 052 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VERHELLE
Grote Baan 68
9120 MELSELE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GILLIS *loco* advocaat N. VERHELLE, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 11 maart 2019, diende op 19 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/03/2019
Overdracht CGVS: 26/08/2019*

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 oktober 2019 van 9u22 tot 13u07, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw raadsman (meester De Schepper, loco meester Verhelle) was gedurende dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. U werd geboren op 1 november 1995 in het dorp Lechalam in het district Dara-e Pech van de provincie Kunar. U woonde hier samen met uw vader, moeder, broers en zussen.

Toen u bijna afgestudeerd was aan de middelbare school legde een commandant van de taliban in uw regio een verbod op voor de jongemannen om naar school te gaan. In plaats daarvan wilde hij dat zij zich bereid stelden om de jihad te doen. Om die reden verhuisde u, nadat u eerst nog uw middelbare studies had afgemaakt, eind 2013 naar India om er verder te gaan studeren. U volgde er eerst enkele maanden taal- en computerlessen aan de universiteit van Pune (provincie Maharashta), om er in juli 2014 met de bachelor business administration te starten. In november 2017, toen u deze studies had afgerond en uw visum was verlopen, had u geen andere mogelijkheid dan terug te keren naar Afghanistan. Via Jalalabad reisde u terug naar uw geboortedorp en trok u opnieuw in bij uw ouders.

Ongeveer een week na uw terugkeer uit India zat uw vader samen met een aantal mensen bijeen toen uw oom M. K., die reeds lang bij de taliban is, dreigementen begon te uiten. Hij zei dat uw vader ervoor had gezorgd dat u naar het buitenland was gegaan en dat u was ontsnapt aan uw religieuze verplichtingen. U werd onder meer een spion genoemd, en ervan beschuldigd onder de ongelovigen geleefd te hebben. Ook zei uw oom dat u volwassen was en geschikt om uw plicht op te nemen en de jihad te voeren. Enkele dagen later zag u uw oom terwijl hij voor uw huis passeerde samen met een aantal andere mensen. Toen hij u zag staan kwam hij naar u toe, legde hij zijn hand op uw schouder en zei hij dat u genoeg gestudeerd had en dat de tijd was gekomen dat u zich ten dienste zou stellen van het geloof. Vervolgens besprak u dit met uw familie en werd er besloten dat de enige oplossing was dat u het land zou verlaten. Uw vriend S., die Afghanistan eveneens wilde verlaten om bij zijn broer in Londen te gaan wonen, vond een smokkelaar en regelde een visum voor Turkije voor jullie beiden.

Eind december 2017 vloog u vanuit Afghanistan naar Turkije. Het duurde 2 à 3 maanden vooraleer u erin slaagde om door te reizen naar Griekenland. Daar kwam u ten val en verwondde u uw schouder waardoor u er eveneens een drietal maanden moest blijven. Vervolgens wist u via een container op een schip Italië te bereiken. U bleef nogmaals 2 à 3 maanden in Italië, waarna u doorreisde tot in Frankrijk. Daar wilde u asiel aanvragen en iedereen zei u naar een bepaald nummer te bellen maar u kreeg nooit antwoord. U leefde bijgevolg een zestal maanden als dakloze in Frankrijk en vroeg terwijl ook een paspoort aan bij de Afghaanse ambassade in Parijs omdat u vernam dat dit uw procedure vooruit kon helpen. De drukmachines van de ambassade waren echter buiten dienst en u ging uw paspoort pas drie of vier maanden later verkrijgen. Intussen werd het ook kouder en kreeg u veel last van uw knie. U regelde dat u uw paspoort per post zou opgestuurd krijgen en besloot verder naar België te reizen, waar u op 19 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: het paspoort dat u aanvraag in Frankrijk en u per post opgestuurd werd, uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en bewijsstukken van uw studies in India.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Zo verklaarde u onder meer ten overstaan van het CGVS dat er, nog voordat u afgestudeerd was van de middelbare school, een talibancommandant naar uw regio was gekomen die een verbod oplegde voor de jongemannen om nog naar school te gaan. Ook zou deze commandant gewild hebben dat de jongemannen de jihad zouden doen. Om die reden vluchtte u destijds naar eigen zeggen naar India (CGVS p.3). Wanneer u dit vertelde verklaarde u hierbij ook spontaan dat u in de 11de of in het begin van de 12de graad zat toen dit gebeurde (CGVS p.3). Gevraagd hoe u uw middelbare school nog kon afronden ondanks dit verbod, stelde u vervolgens dat de commandant destijds nog geen invloed had in uw dorp, hetgeen echter bedenkelijk is (CGVS p.3). Bovendien, wanneer u even later gevraagd werd naar de meer precieze tijd die er zat tussen het verbod dat opgelegd werd en uw afstuderen, verklaarde u plots dat dit allebei rond dezelfde periode gebeurde, of dat het verbod in ieder geval kort voor uw afstuderen (dus aan het einde van de 12de graad) plaatsvond (CGVS p.4). Dat u deze gebeurtenis op twee verschillende ogenblikken dermate verschillend in de tijd situeert, doet onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder is het merkwaardig dat u stelt uit angst voor rekrutering door de taliban naar India te zijn gevlucht (CGVS p.3), maar dat u na afloop van uw studies in India geen andere mogelijkheid had dan terug te keren naar Afghanistan (CGVS p.6). Dat u in India niet hebt onderzocht of u uw verblijf er eventueel op andere manieren kon verlengen, of dat u er misschien ook asiel kon aanvragen gelet op uw vrees voor de taliban in uw thuisland, is op zijn minst opvallend. U wist immers dat uw visum voor India slechts tijdelijk geldig was, en verbleef er in totaal vier jaar (namelijk van 2013 tot 2017). Bovendien studeerde u er aan de universiteit en genoot u er van een studiebeurs (CGVS p.4-5). U beschikte dus zonder enige twijfel over de nodige tijd en middelen om een eventuele asielaanvraag in te dienen, of om op zijn minst uit te zoeken welke andere mogelijkheden er waren naast een terugkeer naar Afghanistan. Dat u destijds niets ondernam en gewoon terugkeerde naar Afghanistan, doet opnieuw afbreuk aan de door u voorgehouden vrees voor de taliban.

Gevraagd wat uw plan was toen u terugkeerde van India naar Afghanistan kon uw antwoord evenmin overtuigen. Zo stelde u dat u eigenlijk niet kon terugkeren naar Kunar (vanwege uw vrees voor de taliban), maar dat u desondanks via Jalalabad wel terugreisde naar deze regio omdat u opnieuw "geen andere keuze had" (CGVS p.6). U verklaarde dat u nergens anders naartoe kon gaan in Afghanistan, zoals bijvoorbeeld naar Kaboel (CGVS p.6), maar een reden hiervoor gaf u opvallend genoeg niet. Gewezen op het feit dat u via Jalalabad naar Kunar reisde en gevraagd of u dan niet tijdelijk in Jalalabad kon verblijven, verbaast uw antwoord opnieuw. In Jalalabad blijven kon u immers naar eigen zeggen niet omdat u graag uw familie wilde zien daar dit al drie jaar of meer geleden was (CGVS p.7). Een reden waarom uw familie u bijvoorbeeld niet kon komen bezoeken in Jalalabad gaf u echter niet. U haalde louter nog aan dat u niemand had in Jalalabad op terug te vallen of om bij te gaan leven (CGVS p.7), een statement waarbij echter heel wat bedenkingen kunnen gemaakt worden. U kwam immers net terug uit India waar u verschillende studies gedaan had en vier jaar lang zonder enig familiaal netwerk had overleefd (CGVS p.4-6). Dat het voor u onmogelijk was om destijds (al dan niet tijdelijk) in Jalalabad te blijven, er onderdak en misschien wel werk te vinden, is dan ook absoluut ongeloofwaardig en ondermijnt de door u voorgehouden vrees voor de taliban opnieuw.

Voorts hebt u ook niet aannemelijk gemaakt dat uw oom, M. K., bij de taliban zou zijn gezien u hier zeer weinig concrete informatie over kan geven. Het feit dat hij een commandant zou geworden zijn baseert u op beweringen van andere mensen, en sinds wanneer hij commandant zou zijn weet u al helemaal niet (CGVS p.19). Ook verklaarde u dat hij "wel wat verantwoordelijkheid enzovoort heeft", maar gevraagd wat die verantwoordelijkheid juist inhoudt kan u niet meer zeggen dan dat hij een grote figuur is binnen de taliban en dat veel mensen hem vrezen (CGVS p.15). Het enige concretere dat u over hem kan vertellen is het feit dat hij een huis van iemand onder dwang zou afgenomen hebben (CGVS p.15), hetgeen echter niet impliceert dat uw oom een vooraanstaand talibancommandant is. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat, als uw oom effectief talibancommandant geworden was, het des te eigenaardiger is dat u geen asiel aanvraag in India en eenvoudigweg besloot om terug te keren naar uw thuisregio waar een andere talibancommandant eerder al een bevel aan de jongemannen had gegeven om deel te nemen aan de jihad.

Daarnaast waren ook uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die zich zouden voor hebben gedaan na uw terugkeer uit India allesbehalve overtuigend. Zo schoof u als voornaamste feit naar voren dat u door de taliban werd geviseerd om mee te gaan vechten of jihad voeren (CGVS p.18).

Uw oom zou dreigementen tegen uw vader geuit hebben tijdens een bijeenkomst en uw oom zou eveneens langsgekomen zijn bij uw huis en u persoonlijk aangesproken hebben (CGVS p.18). Deze zaken zouden zich respectievelijk één week en tien dagen na uw terugkeer uit India afgespeeld hebben (CGVS p.18, 20). Effectief gerekruteerd onder dwang werd u echter niet, hoewel u 20 of 25 dagen opnieuw in uw dorp verbleef (CGVS p.7). Bovendien gaf u aan dat uw oom uw vader verweet dat hij ervoor gezorgd had dat u naar het buitenland was gevlucht en ontsnapt was aan uw verplichtingen. Men zou u zelfs een spion genoemd hebben (CGVS p.18). Ook verklaarde u dat uw oom u persoonlijk zei dat u onder de ongelovigen had geleefd (CGVS p.20). Er was met andere woorden geen enkel element voor handen dat nog maar de indruk kon wekken dat u een betrouwbare medestander was voor de taliban. Indien de taliban (of uw oom) werkelijk wilden dat u voor hen zou werken, kan immers verwacht worden dat de taliban erop zouden moeten kunnen rekenen dat u zich niet tegen hen zou keren en hun doelstellingen in gevaar zou brengen. Dit was echter niet het geval. Integendeel, u gaf zelf aan dat uw oom uw vader verweet dat hij ervoor gezorgd had dat u tegen de taliban in opstand zou komen (CGVS p.19). Uw relaas komt dus niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS). Daarenboven is het bijzonder eigenaardig dat uw oom wel u zou willen rekruteren voor de taliban, maar dit blijkbaar nooit probeerde bij uw broers, zeker daar u beweerde dat uw oom ook nog andere jongemannen probeerde te rekruteren (CGVS p.20).

Uw andere vrees bij terugkeer naar Afghanistan, namelijk dat u door uw studies in India een ander soort mentaliteit bent gaan ontwikkelen en dat u omwille van de manier waarop u zich gedroeg en kleepte scheef werd bekeken in uw dorp, blijkt na onderzoek evenmin geloofwaardig. Gevraagd wat u bedoelt met een andere soort mentaliteit, verklaarde u onder meer dat u vrij wilt zijn en uw eigen mening wilt kunnen zeggen. U verwees naar de manier waarop u zich gedroeg, kleepte, en sprak, en haalt aan dat u uw baar afschoor. Alles wat u deed was naar eigen zeggen in conflict met "hoe het normaal gezien in het dorp is". Bijgevolg werd u niet goed ontvangen door de mensen en anders of scheef bekeken (CGVS p.21). Nochtans werd u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u werkte of nog school liep na uw terugkeer uit India, waarop u antwoordde: "Nee, ik ben zelfs niet naar buiten geweest. Op twee keren na misschien" (CGVS p.7). Gevraagd waar of hoe u dan merkte dat, zoals u zelf aangaf, niemand wilde dat u één van hen zou zijn of dichtbij hen zou komen, kan u alleen maar stellen dat het heel snel bekend raakt dat iemand van buitenaf teruggekeerd is, en begint u plots over een fatwa die de taliban uitgesproken had en waarin gesteld werd dat niemand iets met u mocht te maken hebben (CGVS p.21). Over deze fatwa vermeldde u echter helemaal niets tijdens uw spontane relaas, en ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte u hier met geen woord over (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Op de vraag wanneer de taliban deze fatwa uitsprak verwijst u vervolgens echter weer naar de bedreigingen die ze uitten tegen uw vader en tegen uzelf (CGVS p.21), en lijkt er van een echte fatwa met andere woorden helemaal geen sprake. Bovendien is het bijzonder weinig aannemelijk dat de taliban zou gezegd hebben dat niemand iets met u te maken mocht hebben, maar dat zij u, de zogenaamde ongelovige die door iedereen scheef bekeken werd, tegelijkertijd wel wilden rekruteren.

Minstens even bedenkelijk zijn uw verklaringen omtrent uw gezamenlijke vertrek met uw vriend S., die eveneens samen met u in India studeerde (p.5, 7, 13, 22). Gevraagd of S. ook problemen had in Afghanistan, verklaarde u dat de helft van zijn familie bij de taliban was en dat hij bijgevolg geen problemen had omdat de taliban zelf alles mogen doen wat zij willen (CGVS p.22). Dat u Afghanistan diende te verlaten omwille van een vrees voor de taliban, is bijgevolg alleen maar ongeloofwaardiger.

Ook stelde het CGVS tegenstrijdigheden vast met uw verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Tijdens dit interview verklaarde u immers dat u na terugkeer uit India verschillende keren bedreigd werd omwille van de manier waarop u zich kleepte, uw haar droeg en u scheerde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), hoewel u ten overstaan van het CGVS stelde dat u louter scheef bekeken werd omwille van die zaken (CGVS p.21).

Ook verklaarde u destijds dat uw oom M. K. u (minstens) twee keer bedreigde en u daarnaast verschillende malen vroeg om voor de taliban te werken (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ

vraag 3.5), maar stelde u op het CGVS dan weer dat uw oom u slechts één keer kwam zeggen dat u de jihad moest voeren en dus de taliban moest dienen (CGVS p.20).

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat er ook een aantal bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw reisweg. Zo verbleef u naar eigen zeggen drie maanden in Griekenland, drie maanden in Italië en vijf of zes maanden in Frankrijk alvorens u naar België kwam en een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.16, 22-23). U bevond zich met andere woorden bijna een jaar in Europa vooraleer u effectief asiel aanvroeg. Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit verzoek zo snel mogelijk indient. Dat u wel asiel wilde aanvragen in Frankrijk maar hier de kans niet toe kreeg (CGVS p.16-17) is niet geloofwaardig. Uw antwoord op de vraag hoe het kwam dat u hiertoe de kans niet kreeg, sloeg nergens op. Dat het een algemeen geweten feit is hoe asielzoekers daar leven, verklaart immers niet waarom u geen kans zou hebben gehad om asiel aan te vragen in Frankrijk. De excuses dat u de taal niet kende en geen vrienden, kennis of steun daar had (CGVS p.17), kunnen verder alleen maar wenkbrauwen doen fronsen, zeker daar u er wel in slaagde om vier jaar in India te overleven en bovendien aangaf daar Engels gestudeerd te hebben (CGVS p.4). Ook uw verklaring dat u in Frankrijk enkel kon bellen om asiel aan te vragen en nooit iemand aan de lijn kreeg (CGVS p.16), is niet geloofwaardig. U verbleef vijf à zes maanden in Frankrijk ten midden van een Europese asielcrisis en een vluchtelingenstroom. Het is absoluut ongeloofwaardig dat u gedurende al die tijd geen enkele mogelijkheid zou gehad hebben om asiel aan te vragen. Uw bewering dat u geen recht had op opvang in Frankrijk (CGVS p.16) is overigens evenmin correct. Gevraagd wie u dit vertelde, is uw antwoord alweer frappant. Zo stelt u dat niemand u dit zei maar dat dit "is hoe het is" en dat iedereen dat weet (CGVS p.17), hetgeen echter opnieuw nergens op slaat. Zoals eerder al aangestipt bent u een universitair opgeleide en Engelssprekende jongeman, van wie in dergelijke situaties heel wat meer zelfredzaamheid kan worden verwacht. Dat u niet anders zou gedaan hebben dan "heel veel" proberen bellen hebben naar het nummer via hetwelk u blijkbaar asiel moest aanvragen (CGVS p.17), kan het CGVS bijgevolg niet geloofwaardig achten. Nog belangrijker is echter het feit dat u met deze verklaringen onvermijdelijk ook de indruk werkt dat u niet de volledige waarheid vertelt over uw verblijf in Frankrijk, wat niet alleen de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming maar ook uw algehele geloofwaardigheid andermaal schaadt.

In diezelfde context is het bijzonder merkwaardig dat u er tijdens uw verblijf in Frankrijk wel in slaagde om de Afghaanse ambassade te lokaliseren en er een nieuw paspoort aan te vragen (CGVS p.16). U verklaarde hieromtrent dat u dit paspoort aanvroeg omdat u hoorde dat dit de procedure vooruit kon helpen (CGVS p.16), hetgeen echter alleen maar meer vraagtekens plaatst naast het gegeven dat u helemaal geen asiel aanvroeg in Frankrijk. Immers, gezien u erin slaagde om contact te leggen met de Afghaanse ambassade om een paspoort te vragen, blijft geen enkel excuus nog overeind voor het niet indienen van een asielaanvraag in Frankrijk. Gevraagd of men u bij de ambassade dan niet vertelde wat u moest doen om asiel aan te vragen of opvang te verkrijgen in Frankrijk, is uw antwoord opnieuw erg ongeloofwaardig. Zo gaf u immers aan dat u het wel vroeg aan de bewaking van de ambassade, maar dat hij u, net als alle andere, enkel kon zeggen dat u naar het welbepaalde nummer moest bellen (CGVS p.17). Het CGVS kan dan ook alleen maar vaststellen dat u voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming zonder duidelijke reden vijf à zes maanden illegaal in Frankrijk zou verbleven hebben, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de door u voorgehouden nood om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde jongeman van 24 jaar die naast Engelse en computerlessen ook een opleiding in business administration heeft genoten (CGVS p.4). U spreekt en begrijpt Pashtou, Hindi en Engels, en verstaat voor een groot stuk ook Dari. Daarnaast kan u ook lezen en schrijven in zowel het Pashtou als het Engels (CGVS p.9), en beschikt u dus over de nodige capaciteiten om een job te vinden en een zelfstandig bestaan uit te bouwen in een stad als Jalalabad. Het feit dat uw naaste familie allemaal in uw regio van herkomst (namelijk Dara-e Pech, provincie Kunar) zou leven (CGVS p.7, 11) en u geen bijzondere familie in Jalalabad zou hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder reeds aangehaald verbleef u immers van 2013 tot 2017 in India, waar u eveneens zonder de nabijheid van uw familie leefde (CGVS p.4-5). Bovendien bent u minstens reeds twee maal in Jalalabad geweest, namelijk wanneer u terugreisde vanuit India in 2017 (CGVS p.6) en een kleine maand later wanneer u uit Afghanistan reisde (CGVS p.22), en mogelijk nog vaker. Ook vermeldde u dat uw vader vroeger klastitularis was in Lechalam (CGVS p.7), diverse gronden in eigendom heeft (CGVS p.7-8) waaruit met enige voorzichtigheid kan afgeleid worden dat uw familie zich niet in een financieel zeer precarie situatie bevindt. Meer nog, uw vader beschikte klaarblijkelijk ook over de nodige contacten en middelen om voor u tegen betaling op korte tijd een studiebeurs voor India te verkrijgen (CGVS p.5), hetgeen laat vermoeden dat hij u ook zou kunnen ondersteunen in een zoektocht naar een eventuele verdere opleiding, job en woning in Jalalabad.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar ook dat u hiertoe over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit voor een gewone burger niet mogelijk is, tenzij iemand de midden heeft om zich te laten bewaken. Ook wees u erop dat de taliban veel machtiger is dan de overheid, dat ze veel sterker staan in hun spionage en dat als ze iemand als doelwit hebben dat ze hem overal kunnen treffen (CGVS p.22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban of met uw oom M. K. gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Wat betreft uw verwijzing naar de lokale mentaliteit die u eveneens zou verhinderen u in Jalalabad te hervestigen,

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en diverse studiebewijzen bevestigen immers louter uw identiteit, herkomst en de door u genoten opleidingen, elementen die niet ter discussie staan, maar tonen op geen enkele manier uw vrees voor de taliban en uw oom M. K. aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.1.2. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd ontwikkeld. Hij voegt volgende nieuwe stukken:

- het rapport *"EASO. Country of Origin Information report. Afghanistan. Recruitment by armed groups"* van september 2016 (stuk 1);
- het rapport *"Landeninfo. Report Afghanistan: Recruitment to Taliban"* van juni 2017 (stuk 2);
- COI Focus *"Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde"* van februari 2014 (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 13 augustus 2020 legt verzoeker een verklaring, afgestempeld door de gouverneur en de politieafdeling van het district met een vertaling neer.

2.1.4. In een aanvullende nota van 11 september 2020 brengt de commissaris-generaal COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Serkhrod"* van 12 maart 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Inzake de vluchtelingenstatus voert verzoeker aan dat hij door de taliban werd geïnviteerd om mee te gaan vechten of jihad te voeren na zijn terugkomst uit India, waarnaar hij vluchtte om verder te studeren nadat dit eerder verboden zou zijn geworden in zijn regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop een talibancommandant naar zijn regio zou zijn gekomen en een verbod zou hebben opgelegd voor jongemannen om nog naar school te gaan; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die uit angst voor rekrutering door de taliban naar India vluchtte, doch na afloop van zijn studies in India geen andere mogelijkheid had dan terug te keren naar Afghanistan, te meer nu blijkt dat hij niets ondernam en gewoon terugkeerde naar Afghanistan; (iii) verzoekers verklaringen waarom het voor hem destijds onmogelijk was om (al dan niet tijdelijk) in Jalalabad te blijven, er onderdak en misschien wel werk te vinden, niet kunnen overtuigen; (iv) verzoeker voorts niet aannemelijk weet te maken dat zijn oom, M. K., bij de taliban zou zijn aangezien hij hieromtrent zeer weinig concrete informatie kan geven en het, zo verzoekers oom daadwerkelijk een talibancommandant zou zijn geweest, des te bevreesdend is dat verzoeker geen asiel aanvraag in India; (v) verzoekers verklaringen als zou hij door de taliban geïnviteerd zijn geworden om mee te gaan vechten of jihad te gaan voeren na zijn terugkeer uit India en als zou zijn oom dreigementen hebben geuit tegen zijn vader en hemzelf niet kunnen overtuigen, zelfs een tegenstrijdigheid bevat en hieruit geenszins kan blijken dat verzoeker een betrouwbare medestander was voor de taliban, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden gedwongen rekrutering, tevens rekening houdend met de objectieve landeninformatie, eens te meer ondermijnt; (vi) de vaststelling dat verzoekers oom wel hem, doch niet zijn broers probeerde te rekruteren voor de taliban eveneens niet geloofwaardig is; (vii) verzoekers vreest dat hij door zijn studies in India een ander soort mentaliteit is gaan ontwikkelen en omwille van zijn gedrag en kledij scheef bekeken wordt in zijn dorp evenmin kan overtuigen nu hij hieromtrent tegenstrijdige, inconsistente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt; (viii) dat verzoeker samen met zijn vriend S., wiens familie voor de helft bij de taliban was en geen problemen kende met hen, het land verliet ondermijnt verder zijn voorgehouden vreest voor de taliban; (ix) de vaststelling dat verzoeker bijna een jaar in Europa verbleef alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen afbreuk doet aan zijn vreest voor vervolging en zijn verklaring als zou hij in Frankrijk asiel hebben willen aanvragen maar hiertoe niet de kans kreeg, niet aannemelijk is te meer daar verzoeker er wel in slaagde om de Afghaanse ambassade aldaar te lokaliseren en een paspoort te bekomen en (x) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid over het tijdstip van de komst van een talibancommandant naar zijn regio die een verbod oplegde voor de jongemannen om nog naar school te gaan, merkt verzoeker in het verzoekschrift nog op dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het tijdstip van de komst van de talibancommandant in de regio (dit gebeurde toen verzoeker in de 11de of begin 12de graad zat) en anderzijds het tijdstip dat het verbod om naar school te gaan werd opgelegd in het dorp van verzoeker (dit gebeurde toen verzoeker eind 12de graad zat). Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid, volgens verzoeker. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn eerdere verklaringen en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn eerdere verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Immers, gevraagd waarom verzoeker in India ging studeren, geeft hij aan dat hij in de 11de graad, of begin 12de graad zat toen een commandant van de taliban in zijn regio kwam en een verbod oplegde voor jongemannen om naar school te gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 3). Verzoeker maakt hierbij aldus geenszins melding van het feit dat de komst van de commandant en het opgelegde verbod zich op een ander tijdstip voordeden, integendeel. Wanneer later gevraagd wanneer de commandant dat verbod oplegde, wijzigt verzoeker zijn verklaringen en geeft hij plots aan dat het in de periode was dat hij afstudeerde in de twaalfde graad (*Ibid.*, p. 4). In die zin kan het betoog in het verzoekschrift dan ook niet tornen aan de motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat zijn visum voor India was afgelopen en er langer blijven geen optie was omdat er onder andere geen werk is voor buitenlanders, waartoe hij nog verwijst naar een internetartikel, "*India. Een demografische tijdbom*" van 24 juli 2018 waaruit zou blijken dat er zelfs amper werk is voor niet-buitenlanders, dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker zelfs geen poging ondernam om uit te zoeken of zijn verblijf er eventueel op andere manieren kon verlegd worden of dat hij er asiel kon aanvragen, wel degelijk afbreuk doet aan de door hem geschetste vrees voor vervolging. Verzoekers betoog als zou hij geen werk kunnen vinden in India betreft een blote bewering die hoe dan ook niet kan vergoelijken dat hij zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om in India een blijvend verblijf, dan wel blijvende bescherming te verkrijgen tegen de voorgehouden vrees die hem noopte om zijn land van herkomst te verlaten. Overigens kan uit het door verzoeker aangehaalde internetartikel blijken dat de Indiase overheid stappen onderneemt om de jeugdwerkloosheid aan te pakken.

Verzoeker vervolgt dat hij jaren in India heeft gestudeerd en bijgevolg niet veel informatie over zijn oom M. K. en diens banden met de taliban kan geven, dat hij alsnog in staat was om informatie te geven over de taliban en dat het enkele feit dat hij weinig concrete informatie kan geven over de banden van zijn oom met de taliban niet voldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker vraagt in België internationale bescherming omwille van problemen met de taliban en met zijn oom M. K., zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*.

Bovendien kan te dezen nog worden benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Waar verzoeker nog benadrukt dat de taliban in hem geïnteresseerd was omdat hij kennis had door jaren te studeren in India en zij hem daarom wensten te rekruteren en dus niet zijn broers die leefden zoals de taliban wensten, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas en het poneren van blote beweringen die bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering van individuele personen eerder uitzonderlijk is. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift dan ook niet in om aannemelijk te maken dat hij, die geenszins aanzien werd als een betrouwbare medestander van de taliban, gerekruteerd zou worden door hen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekers verklaringen waarom het voor hem destijds onmogelijk was om (al dan niet tijdelijk) in Jalalabad te blijven, er onderdak en misschien wel werk te vinden, niet kunnen overtuigen; (ii) verzoekers vrees dat hij door zijn studies in India een ander soort mentaliteit is gaan ontwikkelen en omwille van zijn gedrag en kledij scheef bekeken wordt in zijn dorp evenmin kan overtuigen nu hij hieromtrent tegenstrijdige, inconsistente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt; (iii) dat verzoeker samen met zijn vriend S., wiens familie voor de helft bij de taliban was en met hen geen problemen had, het land verliet ondermijnt verder zijn voorgehouden vrees voor de taliban; (iv) de vaststelling dat verzoeker bijna een jaar in Europa verbleef alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging en zijn verklaring als zou hij in Frankrijk asiel hebben willen aanvragen maar hiertoe niet de kans kreeg, niet aannemelijk is te meer daar verzoeker er wel in slaagde om de Afghaanse ambassade aldaar te lokaliseren en een paspoort te bekomen en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijven aldus overeind. Deze motivering wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (IED's), ... In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Inzake de veiligheidssituatie dient te worden herhaald dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan waarbij bepaalde buitenwijken van de stad

Jalalabad in de omliggende districten Behsud en Surkhrod liggen, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar.

Wat de stad Jalalabad betreft is het geweldsniveau en de typologie van het geweld erg verschillend van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de AGE's (vooral de taliban en ISKP) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde IED's, mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO Guidance Note, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet lopen. Bovendien wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bevestigd in het licht van de meest recente informatie (aanvullende nota commissaris-generaal).

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de stad Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar.

Immers, in zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban.

De bestreden beslissing stelt voorts nog als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Vervolgens overweegt de commissaris-generaal nog terecht als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde jongeman van 24 jaar die naast Engelse en computerlessen ook een opleiding in business administration heeft genoten (CGVS p.4). U spreekt en begrijpt Pashtou, Hindi en Engels, en verstaat voor een groot stuk ook Dari. Daarnaast kan u ook lezen en schrijven in zowel het Pashtou als het Engels (CGVS p.9), en beschikt u dus over de nodige capaciteiten om een job te vinden en een zelfstandig bestaan uit te bouwen in een stad als Jalalabad. Het feit dat uw naaste familie allemaal in uw regio van herkomst (namelijk Dara-e Pech, provincie Kunar) zou leven (CGVS p.7, 11) en u geen bijzondere familie in Jalalabad zou hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder reeds aangehaald verbleef u immers van 2013 tot 2017 in India, waar u eveneens zonder de nabijheid van uw familie leefde (CGVS p.4-5). Bovendien bent u minstens reeds twee maal in Jalalabad geweest, namelijk wanneer u terugreisde vanuit India in 2017 (CGVS p.6) en een kleine maand later wanneer u uit Afghanistan reisde (CGVS p.22), en mogelijk nog vaker. Ook vermeldde u dat uw vader vroeger klastitularis was in Lechalam (CGVS p.7), diverse gronden in eigendom heeft (CGVS p.7-8) waaruit met enige voorzichtigheid kan afgeleid worden dat uw familie zich niet in een financieel zeer precarie situatie bevindt. Meer nog, uw vader beschikte klaarblijkelijk ook over de nodige contacten en middelen om voor u tegen betaling op korte tijd een studiebeurs voor India te verkrijgen (CGVS p.5), hetgeen laat vermoeden dat hij u ook zou kunnen ondersteunen in een zoektocht naar een eventuele verdere opleiding, job en woning in Jalalabad.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar ook dat u hiertoe over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit voor een gewone burger niet mogelijk is, tenzij iemand de midden heeft om zich te laten bewaken. Ook wees u erop dat de taliban veel machtiger is dan de overheid, dat ze veel sterker staan in hun spionage en dat als ze iemand als doelwit hebben dat ze hem overal kunnen treffen (CGVS p.22). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban of met uw oom M. K. gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)”

In zoverre verzoeker nog verwijst naar “het soort mentaliteit dat de mensen daar hebben” (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 22), komt hij niet verder dan een vage blote bewering. Verzoeker toont overigens niet aan dat, zo er al een andere mentaliteit zou bestaan bij de lokale bevolking in Jalalabad, dat hij - die nochtans verschillende jaren in India zelfstandig verbleef en studeerde - zich niet zou kunnen schikken naar deze mentaliteit. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon vaststellen deze problemen niet kunnen worden beschouwd als een hinderpaal in hoofde van verzoeker om zich in Jalalabad te vestigen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Derhalve zijn er geen zwaarwegende gronden voorhanden die erop wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP